

se strinja, da je Peterle vlado vodil z veliko potrpežljivostjo in strpnostjo. Med pomembnimi podatki, ki jih najdemo v knjige, velja izpostaviti tudi dejstvo, da je osamosvojitvena vlada ohranila "vitko državo" z majhnim številom javnih uslužbencev ter ohranila v državnem proračunu pozitiven saldo, kljub tako rekoč vojnim razmeram. Kot je znano, tega ni dosegla nobena od kasnejših vlad. Toda v zgodovini slovenske države bo ta vlada zagotovo zapisana kot tista, ki je, kot bi dejal Peterle, razumela "nasmeh zgodovine" in uspešno, čeprav ne brez težav, izpeljala projekt slovenske osamosvojitve ter s tem postavitev slovenske države, ki je danes članica EU, zveze Nato ter OECD.

Gašper Blažič

LUCA DI TOLVE BIL SEM GEJ EMANUEL: LJUBLJANA 2012.

Slovenske katoliške založbe **S**le redko izdajo kakšno delo, ki bi v širši, tudi nekato-liški javnosti tako odmevalo, kot je – skupaj z avtorjevim obiskom v Sloveniji – odmevala knjiga *Bil sem gej*. V knjigi spoznamo življenjsko zgodbo avtorja, danes 39-letnega Luce di Tolveja, ki je bil od trinajstega pa do enaintridesetega leta gej, nato pa je stopil na pot ozdravljenja in je danes poročen.

Svojo zgodbo začenja s pripovedjo o starših in otroštvu. Starša sta se ločila, ko je bil Luca star šest let, in tako je odraščal ob materi, ki je v njem nezavedno hotela imeti prijateljico in ga oblačila ter vzgajala tako rekoč kot deklico, medtem ko ga je oče, ki bi mu moral biti zgled moškega, zavračal. Prav v težavnem otroštvu, zaznamovanem z ločitvijo staršev in krivdo, ki jo je doživljal ob tem, Luca vidi izvor svoje istospolne usmerjenosti. "Nisem se zanesel na očeta, ker ga ni bilo. Tako nisem gradil moškosti. Imel sem le mamo in postajal sem vse bolj podoben ženskam," pravi Luca. Tudi v šoli se je raje družil z deklicami kot s fanti, saj so ga ti, ker ni imel

razvitega moškega čuta za tekmovalnost, kaj hitro izločili. In čeprav si je želel izražati moškost pri igri in športu, so psihiatri podali enotno oceno – da je homoseksualec in da je to normalno.

V nadaljevanju spregovori o prvi ljubezni, o osamosvojitvi in prvih obiskih gejevskih klubov, ter o tem, kako ga je postopoma vse bolj srkalo v vrtinec gejevske subkulture. Tu lahko spoznamo ves blišč in vso bedo homoseksualnega sveta in življenja homoseksualcev. Po eni strani je postal uspešen podjetnik s turistično agencijo za geje, kar mu je omogočalo razkošno življenje, toda po drugi strani ga vse te zabave, ko je meje "prestavljal vse više, popival vse bolj, snifal koko, spal z več partnerji hkrati", niso osrečevale, postajal je vedno bolj prazen in kljub podpori prijateljev tonil vse globlje.

Dno je dosegel, ko je zvedel, da je okužen z virusom HIV. Za aidsom so namreč kar po vrsti umirali njegovi prijatelji. Toda v tej izkušnji je prepoznal znamenje Božje previdnosti. "Izkušnja me je očistila kot odhod v puščavo, o katerem govori psalmist. /.../ Odkritje je bilo poslano po božji previdnosti." Ponovno je vzpostavil stik z mamo, saj je potreboval njeno oskrbo, in si poiskal zaposlitev. Nato se je s pomočjo psihoterapije dr. Josepha Nicolosija in s pomočjo spreobrnjenja postopno vrnil v običajno življenje ter se leta 2008 poročil.

Knjiga je veliko bolj kot preprosta pripoved pričevanje, ki potrjuje in podpira avtorjeva razmišljanja in stališča o homoseksualnosti, vzrokih zanjo, vplivih na duševno in telesno zdravje, o primerjavah s heteroseksualno usmerjenostjo, ter predvsem o zdravljenju homoseksualnosti. Ko gre za odzive na knjigo tako v Italiji kot v Sloveniji, je zaznati, da so se kritiki usmerili predvsem na slednje. Najbrž je avtor s tem dregnil v osje gnezdo. Zdi se namreč, da homoseksualna subkultura dopušča prehod samo v eno smer, v smer od heteroseksualnosti v homoseksualnost. Še več, tiste, ki se za to odločijo, pozdravlja kot prave junake. Ko pa gre za prehod v drugo smer, za izhod iz zaprte družbe istospolnih, se zdi, da je ta izhod tako rekoč zaprt in da so tisti, ki se odločijo za ta korak pravi izdajalci. V tej luči so mnogi kritiki tudi vrednotili knjigo. Vendar pa bo pozoren bralec opazil, da za tovrstno kritiko ni nobene potrebe. Avtor namreč nikakor noče vsiljevati svojih stališč in pogledov, ampak jih z namenom pričevanja zgolj posreduje in utemeljuje. Zagotovo pa s svojim zgledom sporoča, da homoseksualna usmerjenost ni nekaj dokončnega in nespremenljivega ter s tem vzbuja dvom in daje upanje tistim, ki so že povsem prepričani, da je homoseksualnost njihova življenjska izbira.

Knjiga torej poleg same zgodbe ponuja še vsaj dva

zanimiva vidika. Prvi je Lucovo razumevanje homoseksualnosti, vzrokov zanjo in možnih rešitev. Drugi pa je vpogled v subkulturo, ki je sicer precej zaprta in sama zelo natančno, predvsem pa skopo in po lastnem interesu odmerja, kakšne informacije bodo prišle v javnost. Že zaradi tega je zanimivo branje.

Leon Jagodic

INTOUCHABLES (PRIJATELJA)

**ŽANR: BIOGRAFIJA,
KOMEDIJA, DRAMA.**

DOLŽINA: 112 MIN

LETO: 2011

DRŽAVA: FRANCIJA

JEZIK: FRANCOŠČINA

SCENARIJ: OLIVIER

NAKACHE, ERIC TOLEDANO

REŽIJA: OLIVIER NAKACHE,

ERIC TOLEDANO

IGRAJO: FRANÇOIS CLUZET,

OMAR SY, ANNE LE NY IN

DRUGI.

Film se prične z enim izmed zadnjih dejanj, ki jih skupaj preživljata glavna akterja zgodbe, Driss in Philippe. Tako spremljamo divjo nočno vožnjo po pariških ulicah, katere namen je zabavati in sprostiti Philippa. A sama zgodba med Drissom in Philippom ima globlji pomen in se dejansko začne, ko se Driss odzove na poziv socialne službe za bolniškega negovalca pri Philippu. Driss je namreč brezposelni bivši zapornik, ki živi na robu zakona in na robu revščine, njegovo preživetje je odvisno od prejemanja socialne pomoči. Živi takorekoč na ulici. Philippe pa je bogati aristokrat, tetraplegik, odvisen od pomoči drugih ljudi, zato mu tudi ni potrebno pretirano skrbeti za lastno preživetje. Film na najodličnejši način prikaže dva popolnoma različna in nasprotujoča si svetova,